

[Aksel Larsen.]

demokratiske Regering, ikke alene glemmende alle sine Principper, men ogsaa glemmende den mest elementære Forsigtighed, kritikløst hylder Kongehuset og Kongens Person.

Men lad os efter dette komme tilbage til Spørgsmaalet om Regeringens Politik. Foruden dette, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch forsømte at karakterisere Det radikale Venstre, maatte man hæfte sig ved, at det ærede Medlem gentog det Frieri til Venstre, som vi nu har hørt fra denne Talerstol ved praktisk talt hver eneste Sags Behandling i hvert Fald i de sidste 4 Maaneder. Der bliver ved forskellige Lejligheder, navnlig i den socialdemokratiske Presse, talt saa meget om Kommunisternes Iver for at komme i Enhedsfront med Socialdemokraterne; jeg tror nok, at denne Iver er bleg og fattig i Forhold til Socialdemokraternes Iver for at komme i Seng med Venstre.

Nu er den Tanke, der angives at ligge til Grund for dette: at Arbejder og Bonde maa staa sammen og arbejde sammen til fælles Bedste, i sig selv sund, den skal jeg ikke kritisere, men i Stedet for disse ublüfærdige Frieries til det Parti, man tidligere ikke har haft Haansord nok tilovers for som reaktionært, i Stedet for saaledes paa Forhaand at udlevere sig, binde sig, give Løfter, indgaa Forpligtelser, man ikke kommer uden om, hvis Koalitionen kommer i Stand, hvis det lykkes at faa skubbet Det radikale Parti ud af Regeringen, vilde jeg finde det rigtigst — hvis man da tilstræber en Koalition mellem Arbejdere og Bønder, og ikke bare en parlamentarisk Kombination her i Tinget —, om Regeringen benyttede den Magt, den har, til at føre en Politik, som kan forene Arbejdere og Bønder. Saa vilde man staa stærkere, saa vilde man faa Tilslutning fra Bønderne med eller uden Venstrepartiets Tilslutning, og hvis Venstrepartiet saa vilde være med i det demokratiske Samarbejde, maatte det blive paa de Vilkaar, der var foreskrevet det gennem Regeringens kombinerede Arbejder- og Bondepolitik.

En saadan Politik er ikke ført hidtil under Krisen og er — det er det beskæmmende — ikke forsøgt ført siden Landstingsvalget 1936. Nej, man startede denne Rigsdagssamling efter Landstingsvalget med at tale store Ord om, at Landbruget har faaet, hvad det skal have, og nu maa det klare sig selv, det er ikke dert, der skal hjælpes — men de Toner døde hurtigt hen, og det var

forstaaeligt. Det var jo imidlertid ikke den allerbedste Indledning til et Samarbejde. Senere blev man opmærksom paa de meget store Vanskeligheder paa Grund af Landbrugskrisen, men i Stedet for selv at forsøge ved et dristigt Initiativ at gribe ind blev man ved i alle Spørgsmaal, store som smaa, at fri til Venstre og bede Venstre om at være med til at tage det kollektive Ansvar for en Politik til Lindring af Landbrugskrisen.

Det, man skulde have gjort, var det, vi Kommuniste har sagt saa tit: tage Pengene, hvor de findes, lægge Byrderne ved Kriselovgivningen paa de rige og i Særdeleshed paa dem, der har tjent paa Krisen, ikke indskrænke sig til det, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch bebudede: den passive Kapital — jeg kan aldeles ikke indse, hvorfor Industrien og Finansinstitutternes Aktionærer skulde gaa fri, da det jo er dem, der har haft de mest glubende Krisefortjenester —, og saa forsøge at gennemføre en grundlæggende Sanering af Landbrugserhvervet, men paa en Maade, saa man ikke væltede Byrderne derved over paa den arbejdende og forbrugende Befolkning gennem Prisforhøjelser, indirekte Skatter o. lign.

Ja, naar vi Kommuniste kræver dette — og det har vi krævet saa tit, at man maa ske vil sige indtil Trivialitet —, kommer vi ud for, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, eller hvem der nu er Ordfører i den paagældende Sag, men i Dag er det altsaa det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, siger her fra Talerstolen: Se, disse Kommuniste, de var saa overrevolutionære engang, men nu bliver de saa opportunistiske, at det er rent vederstyggeligt for gamle durkdrevne Opportuniste som os Socialdemokratere.

Jeg kan nu ikke indse, hvad Opportunisme der ligger i at forlange, at man, hvis man faar Part i Statsmagten, maa benytte sin Magt til at gavne den arbejdende Befolkning. Jeg kan ikke indse, at det har med Opportunisme at gøre. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch forsøgte at bevise det, men gjorde det paa en mærkelig Maade. Han sagde: Tænk, Kommunisterne kommer nu, de som i sin Tid var saa rent revolutionære, og afskriver Socialdemokratiets gamle Forslag, møder op med Socialdemokratiets gamle Talemaader. Er det virkelig det, der generer det ærede Medlem? Vi beklager det, det agter vi at fortsætte med; hvis vi finder, at Socialdemokratiet har stillet et godt Forslag eller fremsat en god og rigtig Tanke, maa man meget undskylde os, at